

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. R.**, zastoupeného Mgr. Vojtěchem Veverkou, advokátem se sídlem Kladno, nám. Starosty Pavla 40, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2004, č. j. OAM-711/VL-11-P21-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2006, č. j. 14 Az 277/2004 – 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Vojtěcha Veverky **se u r č u j e** částkou 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2004, č. j. OAM-711/VL-11-P21-2003, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“, ve znění účinném do 31. 8. 2006). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 30. 10. 2006.

Rozsudek žalobce (dále též stěžovatel) napadl kasační stížností. Namítl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, shromážděné důkazy nebyly úplné, chybí logická vazba mezi rozhodnutím a jeho podkladem. V zemi původu je žalobce ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, stát takové poměry trpí a podporuje je. V daném případě jde i o důvody humanitární podle § 14 zákona o azylu. Dále žalobce poukázal na porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod ve spojení s rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Cruz Varas z roku 1991, a Vilvarajah z roku 1991. Odkázal též na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, podle něhož je nutno přihlížet ke kumulativním efektům různých záporných faktorů, které samy o sobě ještě nepředstavují pronásledování. V doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 1. 2007 uvedl, že žalovaný liknavě posoudil okolnosti pro udělení azylu dle § 12,

§ 13 a § 14 zákona o azylu, zejména skutečnost, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Žalovaný si měl potřebné důkazy ze země původu žalobce vyžádat diplomatickou cestou. Žalovaný ani krajský soud pak řádně neodůvodnili neudělení humanitárního azylu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K důvodům podané kasační stížnosti soud připomíná, že obecné námitky týkající se porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným a nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz. Otázka postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení a s tím související otázka rozložení důkazního břemene byla řešena v řadě rozhodnutí kasačního soudu, zde je možno odkázat například na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004-42, www.nssoud.cz.

Poukazuje-li stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu a s tím související nedostatečnost soudního přezkumu správního uvážení žalovaného, připomíná Nejvyšší správní soud, že se touto otázkou již dostatečně zabýval ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, či rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz.

Pojem „určitá sociální skupina“ pak zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publ. pod č. 364/2004 Sb. NSS.

V bodech, jimiž stěžovatel napadl nesprávné posouzení právní otázky spočívající v tom, že nebylo přihlédnuto k článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k rozsudkům Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Cruz Varas (1991, A-201) a Vilvarajah (1991, A-215), jakož i k článku 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, je kasační stížnost nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.): opírá

se totiž o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Lze dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobci byl pro řízení o výše uvedené kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Jak je zřejmé ze soudního spisu, advokát Mgr. Vojtěch Veverka byl žalobci ustanoven již pro řízení o žalobě (č. l. 28), ve kterém vystupoval aktivně - doplnil předmětnou žalobu a účastnil se jednání před soudem. Již v tomto řízení tedy získal dostatečné poznatky o dané věci, ostatně mu byl doručen i kasační stížností napadený rozsudek. Vedle jiných úkonů právní služby mu byla krajským soudem přiznána příslušná odměna (č. l. 55) také za převzetí a přípravu zastoupení žalobce v této věci. Z uvedeného nutno dovodit, že z hlediska řízení o kasační stížnosti, pro něž byl uvedený advokát opět ustanoven zástupcem žalobce, nelze hovořit o nutnosti seznámit se s danou věcí (příprava zastoupení) a logicky je vyloučena taktéž možnost konání první porady s klientem (ustanovený advokát však ani v rámci svého sdělení o učiněných úkonech právní služby ze dne 18. 3. 2007 netvrdil, že by se tato porada uskutečnila). Z těchto důvodů nemohla být ustanovenému advokátovi přiznána odměna za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení v řízení o kasační stížnosti.

Výše odměny tak byla podle uvedené vyhlášky stanovena za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 17. 1. 2007, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu